UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

4. An ad remissionem debiti requiratur acceptatio?

urn:nbn:de:hbz:466:1-78172

Visual Library

ſentiæ acceptet, ut, ſi ſic quis promittat: Promitto tibi præſenti dare centum Franciſco Infanti. In hoc enim caſu revocari non poſſe promiſſionem, docetur communiter, etiamſi, non Franciſcus Infans, ſed tu ſolus acceptaveris. Verùm, hîc adeſſe acceptationem factam à tertio, ideſt, à te, iam ſupponis, à te, inquam, quaſi conſtituto legitimo Procuratore in re utili Infantis. Quid autem requiratur univerſaliter ad legitimè conſtituendum aliquem, ut is poſſit pro alio acceptare, dicetur mox § 4.

§. IV. *An ad remiſſionem debiti, & ad ceſſionem Iuris neceſſaria ſit Acceptatio?*

1. PEr hanc occaſionem, Inquires, An ad remiſſionem debiti requiratur etiam acceptatio eius, cui debitum remittitur; v.g. Si ego tibi meo debitori in aureis centum, eos remittam, ſive animo dumtaxat, ſive verbis, ſed te nondum acceptante, poſsúmne revocare dictam remiſſionem, & exigere à te debitum?

2. Reſpondeo, requiri acceptationem, unde in exemplo allato, te poſſe revocare, & conſequenter exigere debitum. Ratio eſt. quia remiſſio debiti donatio eſt, nam propterea vocari ſolet condonatio, & per illam transferri debet Ius, quod habet creditor in ipſum debitorem, id, quod ſine acceptatione non fit, ut ex dictis Delugo *d. 23. de Iuſt. n. 54.* patet.

3. Illud tamen diligentiſſimè eſt advertendum, non idem eſſe in ceſſione, ſeu renunciatione iuris, quæ fit, quãdo quis habens Ius contra rem, quam alius iuſtè poſſidet, illi iuri cedit. Exemplo res evadet manifeſta: Sim ego, v.g. ex Teſtamento Titij ſubſtitutus in hæreditate, quam Caio reliquit dictus Titius, Caius autem nolit adire dictam hæreditatem ſeu velit cedere ſuo iuri, dico, etiamſi ego nihil ſciverim de hac ceſſione, illámque non acceptaverim, me Dominum fieri hæreditatis, modo explicato *in tract. de teſtamentis*, nec illam ceſſionem amplius revocari poſſe à Caio. Ratio eſt, quia ego ſubſtitutus iam fui à Titio vocatus ad habendam hæreditatem, ſolùm impediebat impedimentum ex eo, quòd prius fuit ad hæreditatem vocatus Caius. Remoto igitur impedimento, iam ego ex vi ſubſtitutionis hæreditatem legitimè acquiram. Subſumo: Sed ut amoveatur impedimentum neque notitia mea, nec acceptatio requiritur ſed ſolùm voluntas illius, apud quem poteſtas erat tollendi, vel ponendi impedimentum; ergo, &c.

4. Atque ex hac doctrina, ſi rectè memineris, colligere *Lib. 7. in Decal. cap. 3. §. 3. num. 7.* potui, coniugem remittentem alteri coniugi culpam adulterij, non poſſe eam remiſſionem amplius revocare, quamvis alter eam neſciverit, & non acceptaverit, quia illa eſt mera ceſſio? ſeu renuntiatio Iuris, non verò remiſſio debiti. Locum recole.

5. Ex eadem doctrina colligo in præſenti, cur emancipationem infantis fieri ſine ipſius infantis conſenſu, ſeu acceptatione, diſponitur à iure, *L. iubemus, C. de emancipatione.* Ratio eſt, quia ut notat Turrianus, *d. 64. dub. 5. n. 10.* in emancipatione pater nihil dat de ſuo ſed ſolùm cedit patriæ poteſtati, quam de Iure ſolo poſitivo Pater habebat. Ea ergo poteſtate de licentia eiuſdem Iuris legitimè dimiſſa, filius ſtatim revertitur ad ſuam naturalem libertatem.

§. V. *Promiſſio acceptata quam obligationem in conſcientia pariat.*

1. QVid requiratur ad legitimam acceptationem, mox, ut dixi, diligenter explicabimus, nunc enim ea ſuppoſita, quærimus, an promiſſiones liberales (& idem eſt de Donatione gratuita in futurum ante traditionem; tunc enim ea Donatio non eſt, niſi promiſſio tradendi) an, inquam, eæ obligationem pariant in promittente, ita ut reſilire à promiſſo non poſſit promittens? Liberalis, & gravitta (dixi) nam in contractibus, & quibuſcunque pactis oneroſis acceptationem parere obligationem iuſtitiæ, certum eſt, nec quæſtione dignum. Abſtrahimus autem à damno, quod ex promiſſione non ſervata fortè conſequeretur, quale eſſet, quando tu, v.g. ex eo, quod ego tibi promiſi mutuare frumentum, & deinde non mutuavi, debuiſti cariús emere, quàm valebat tempore promiſſionis, tunc enim quantitatem damni reſarcire debeo: damni, inquam, intrinſeci ipſi promiſſioni, ideſt, quod paſſus es, præter id, quod ipſam rem promiſſam non habuiſti.

2. Iam verò, tametſi plures negent, ut Caiet. Armill. Sotus, Pet. Ledeſma, aliique apud Sanch. & Dianam mox citandos. Plures autem, ut Sanch. *lib. 1. matrim d. 4.* aliique apud ipſum, & apud Dian. *p. 4. tr. 4. reſol. 122.* affirment liberalem promiſſionem parere obligationem gravem in re moraliter gravi, aſſero tamen, id dependere ab intentione promittentis, quæ, hac in re, quadruplex eſſe poteſt.

3. Si enim primò, is, qui promiſit, voluit ſe obligare ex virtute Iuſtitiæ, obligabitur graviter in re gravi, & conſequenter promiſſionem revocare non poteſt. Velle enim ſe obligare ex virtute Iuſtitiæ, eſt, velle transferre in promiſſarium Jus aliquod, (quod tunc non eſſet quidem in re, ſed ad rem promiſſam) & velle ſe conſtituere illi debitorẽ illius rei, perinde eſt ac ſi ab illo aliquid ad conferendum ipſi hoc ius accepiſſet; quod enim pro pretio facere poteſt, poteſt ex mera liberalitate facere, cùm quilibet de ſe diſponere liberè poſſit.

4. Si Secundò, is, qui promiſit, ſe voluit obligare ex virtute Fidelitatis duntaxat, obligabitur duntaxat venialiter. Velle enim ſe obligari ex Fidelitate, eſt, velle ſe ſolùm dare promiſſario rationabilem ſpem (quod leve quoddam Jus vocari poteſt) per quam [illegible] expectet prudenter rem promiſſam, quæ ſpes fundatur non ſolùm in ea obligatione, quam habet quilibet conformandi ſua dicta cum factis, ſed etiam cum [illegible], ut in ſuperioribus explicatum eſt.

5. Si tertiò, is, qui rem gravem promiſit, voluit [illegible] obligare graviter, licet non explicet, ſeu non cogitet ex qua virtute, tunc obligabitur ſanè graviter [illegible] ex virtute Iuſtitiæ. Ratio eſt, quia obligatio gravis hæc ne oriri non poteſt, niſi ex eo quod promittens [illegible] transferat Jus ad rem in promiſſarium, ſicut in [illegible] meni tertij. Ita Delugo mox citandus.

6. Si denique quartò, is qui liberaliter, etiam rem gravem, promiſit, non decrevit, ex qua virtute, nec cogitavit, & aliquando, nec ſcivit, gravem, vel levem obligationem, obligabitur ſolùm venialiter, ut vult Mol. *d. 262.* Oñate *t. 2. de contr. tr. 9. d. 29. ſeq. 7. n. 93.* Delugo *d. 23. de Iuſt. à n. 91.* ex virtute Fidelitatis. Ratio eſt, quam *à n. 10.* afferam.

7. Primum, ex his quatuor dictis patet, quia poſita illa translatione Iuris, graviter læderetur in ſuo iure promiſſarius, ſi promiſſum non ſervaretur,

9. Secundum idem patet, quia deludere ſpem illam nonniſi leve eſt.

o. Tertium patet etiam, quia tunc iam res reducitur ad primum actum, in quo violari diximus iuſtitiam.

10. Quartum denique, quod valde frequens, & quotidianum eſſe ſolet, inde probatur, quia, quando homines quid promittunt liberaliter, abſtrahendo, vel non advertendo ad menſuram obligationis non ſolent, nec cenſentur (quando aliud non addunt) ſe obligare, niſi ad id, quod requirit natura liberalis promiſſionis: at hæc non requirit, niſi obligationem levem.

11. Confirmatur, quia, nec ipſe promiſſarius in hoc quarto modo promiſſionis aliquid amplius expectat, & ſi cum imprudens ipſe in coniunctu humano iudicaretur, ſi cum eodem rigore expectaret id, quod ipſi modo dicto promittitur, cum quo ſolet expectari id, quod debetur ex iuſtitia.

12. Confirma

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN